

Szentháromság Vasárnapja C

*A szenvedésből türelmet fakad,
a türelemből kipróbált erény,
a kipróbált erényből reménység.
Reményünkben nem csalatkozunk. (Róm 8,3-5)*

Olvasmány

Példabeszédek 8,22-31

Így beszél az isteni Bölcsesség: Alkotó munkája elején teremtett engem az Úr ősidőtől fogva, mielőtt bármit is alkotott. Az idők előtt teremtett, a kezdet kezdetén, a föld születése előtt. Amikor létrehozott, még ősvizek sem voltak, és a forrásokból még nem tört elő víz. Mielőtt a hegyek keletkeztek volna, a halmok előtt születtem, amikor a földet és a mezőket még nem alkotta meg, és a föld első göröngyét sem. Ott voltam, amikor az eget teremtette, s az ősvíz színének körét megvonta, amikor a felhőket fölerősítette, s az ősforrások erejét megszabta; amikor kijelölte a tenger határát – és a vizek nem csaptak ki –, amikor lerakta a föld szilárd alapjait. Ott voltam mellette, mint kedvence, napról napra csak bennem gyönyörködött, mindenkor az ő színe előtt játszadoztam. Ott játszottam az egész földkerekségen, s örömmel voltam az emberek fiai között.

Szentlecke

Rómaiakhoz 5,1-5

Testvéreim! Mivel a hit révén megigazultunk, békében élünk az Istennel, Urunk, Jézus Krisztus által. Átala jutottunk hozzá a hitben a kegyelemhez, amelyben élünk, és dicsekszünk a reménységgel, hogy az isteni dicsőség részesei lehetünk.

De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből türelmem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység. Reményünkben nem csalatkozunk, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.

Búcsúbeszédében Jézus így szólt tanítványaihoz: "Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Amikor azonban eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet titeket a teljes igazságra.

Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek.

Minden, ami Atyámé, enyém is. Ezért mondtam, hogy az enyémből veszi, amit majd hirdet nektek."

Elmélkedés

"Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében..." Sokaknak okoz problémát a Szentháromság titka. Nem tudják, mit értsenek ez alatt. Mi jelentősége lehet egy ilyen ünnepnek az életünkben? A szentírási szövegekben sehol sem találunk kifejezett utalást háromságos Istenre. Pál ugyan megemlíti áldás-formulaként a háromszemélyű Istent a 2. Korinthusi levélben, de ilyen jellegű szövegben sehol sem találunk kifejezett utalást háromságos Istenre. Először a IV. században merül fel az Egyházban a különféle tévtanok nyomán annak szükségessége hogy leírják a három isteni Személy egymáshoz való viszonyát. Ennek eredménye a Szentháromság-dogma, amely egyetlen Istenséget állít elénk három személyben. A mai racionális embert az a veszély fenyegeti, hogy elveti a dogmát, mert nem tud mit kezdeni vele saját szemszögéből. Hogyan közelíthetjük meg másként – nem racionálisan – ezt az Istent (dogmát)? Először is meg kell éreznünk, milyen Istennel találkozunk a Szentírásban! Ha követjük Istent, az emberrel járt úton, akkor megtapasztalhatjuk, hogy Isten mindig cselekvő történelmet alakító Isten, olyan Isten, Aki keresi az emberrel való közösséget. Izrael legalapvetőbb tapasztalata is ez volt. Isten elkíséri az embert életének csúcán, mélységeiben, és mindig újra az ígéret földjére vezeti. Olyannyira, hogy Jézusban emberré lesz, hogy emberként éljen át minden magasságot és mélységet – egészen a kereszthalálig. És Ő az, aki ma is elkísér minket, aki Lélekként elvezet minket az igazságra, szeretettel és gyengéden; egyre inkább és egyre mélyebben, pontosan annyira, amennyire éppen képesek vagyunk. Ezt tapasztalták kezdetben a zsidók és később a keresztények is, egészen a mai napig. A keresztények mindig ilyen, egyetlen Istennek tapasztalták meg, aki mindig keresi teremtményei társaságát, sokféle módon és minden időben. Isten felénk irányuló, felkínált igénye a velünk való szoros kapcsolatra, olyan mélyen gyökerezik, hogy magából Istenből kell fakadnia. Igazából azt mondhatjuk, hogy Isten maga közösség. Ugyanakkor az emberek annyira különböző módon beszélnek üdvösség-történetükben megélt Isten-élményeikről, hogy adódik belőle a háromság gondolata. Az Atya, aki minden élet és az egész teremtés forrása, adja meg nekünk azt az élményt, hogy mindannyian egyaránt gyermekei vagyunk. A Fiú, aki a legkeserűbb halált szenvedte el értünk, adja meg a hitet, bizalmat, hogy egyszer mi is új életre támadunk az Ő nevében. A Lélek, aki maga az élet, adjon szívünkbe szeretetet és békét, hogy közösségben egyesüljünk Vele és egymással. Ámen.